JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
ELEANOR SHARPSTON
27 päivänä syyskuuta 2012 [1]

Asia C-379/11

Caves Krier Frères S.àr.l.
vastaan
Directeur de l'Administration de l'emploi

(Ennakkoratkaisupyyntö – Cour Administrative (Luxemburg))

Työntekijöiden vapaa liikkuvuus — SEUT 21 ja SEUT 45 artikla — Kansallinen lainsäädäntö — Jäsenvaltion työnantajille korvaamat sosiaaliturvamaksut työnantajien palvelukseensa ottamien, sellaisten työttömien osalta, jotka ovat täyttäneet 45 vuotta ja jotka ovat rekisteröityneet valtion toimivaltaisessa viranomaisessa — Rajoitus — Perustelut

1. Luxemburgissa työnantajat, jotka palkkaavat 45 vuotta täyttäneitä työttömiä työnhakijoita, voivat saada työllistämistukea. [2] Tuki maksetaan korvaamalla työnantajalle sosiaaliturvamaksut, jotka tämä on maksanut palvelukseen otetusta työntekijästä. Työntekijän on kuitenkin oltava rekisteröitynyt työnhakijaksi Luxemburgin työvoimaviranomaisen työvoimatoimistossa. [3] Cour Administrative (Luxemburgin ylempi hallintotuomioistuin) tiedustelee, onko tällainen edellytys yhteensopiva SEUT 21 ja SEUT 45 artiklan kanssa, joissa määrätään vastaavasti kansalaisten oikeudesta liikkua ja oleskella vapaasti sekä työntekijöiden vapaasta liikkuvuudesta Euroopan unionissa.

Lainsäädäntö

Unionin lainsäädäntö

Perussopimuksen määräykset

2. SEUT 21 artiklassa määrätään, että jokaisella unionin kansalaisella on oikeus liikkua ja oleskella vapaasti jäsenvaltioiden alueella.

3. SEUT 45 artiklassa määrätään seuraavaa:

”1. Turvataan työntekijöiden vapaa liikkuvuus yhteisössä.

2. Se merkitsee, että kaikki kansalaisuuteen perustuva jäsenvaltioiden työntekijöiden syrjintä työsopimusten tekemisessä sekä palkkauksessa ja muissa työehdoissa poistetaan.”

1 — Alkuperäinen kieli: englanti.
2 — **Ks. jäljempänä tämän ratkaisuehdotuksen 9 kohta.**
3 — **Administration de l'emploi (jäljempänä ADEM).**

4. Jäsenvaltiot voivat rajoittaa SEUT 45 artiklan 1 ja 2 kohdan soveltamista yleisen järjestyksen tai turvallisuuden taikka kansanterveyden vuoksi perustelluista syistä, kuten SEUT 45 artiklan 3 kohdassa määrätään.

Asetus N:o 1408/71

5. Asetuksella N:o 1408/71 [4] yhteensovitetaan jäsenvaltioiden sosiaaliturvalainsäädäntöä unionin alueella liikkuvien henkilöiden sosiaaliturvaoikeuksien suojelemiseksi. [5] Asetuksen soveltamisalaan kuuluvat kaikki työntekijät, myös rajatyöntekijät. [6] Siinä säädetään, että unionin alueella asuviin henkilöihin on sovellettava samoja jäsenvaltion lainsäädännön mukaisia velvoitteita ja etuuksia kuin tämän jäsenvaltion kansalaisiin. [7] Työttömyysetuuksia koskeva lainsäädäntö sisältyy asetuksen asiallista ulottuvuutta koskevaan luetteloon (4 artiklan 1 kohdan g alakohta). Kyseiset etuudet eivät ole pelkästään rahallisia, vaan niihin kuuluu myös uuden työpaikan etsimisessä annettava apu, jota jäsenvaltion työvoimaviranomaiset tarjoavat työntekijöille, jotka asettuvat niiden käytettäviksi. [8]

6. Asetuksen N:o 1408/71 II osaston (”Sovellettava lainsäädäntö”) säännökset muodostavat täydellisen ja yhtenäisen lainvalintasäännösten järjestelmän, jonka tarkoituksena on saattaa yhteisön alueella liikkuva työntekijä pelkästään yhden jäsenvaltion sosiaaliturvajärjestelmän alaiseksi. [9] Siten 13 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jollei 14 artiklan c alakohdasta muuta johdu, henkilöt, joihin tätä asetusta sovelletaan, ovat vain yhden jäsenvaltion lainsäädännön alaisia. Tämä lainsäädäntö määrätään tämän osaston säännösten mukaisesti.

2. Jollei 14–17 artiklasta muuta johdu:

a) jäsenvaltion alueella työskentelevä henkilö on tämän valtion lainsäädännön alainen, vaikka hän asuu toisen jäsenvaltion alueella ja vaikka hänen työnantajanaan toimivan yrityksen tai yksityisen henkilön kotipaikka on toisen jäsenvaltion alueella;

_ _”

4 — **Sosiaaliturvajärjestelmän soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14.6.1971 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 1408/71. Pääasian menettelyn alkamisajankohtana sovellettiin sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä annetun asetuksen (ETY) N:o 1408/71 sekä asetuksen (ETY) N:o 1408/71 täytäntöönpanomenettelystä annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 574/72 muuttamisesta ja saattamisesta ajan tasalle 2.12.1996 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 118/97 (EYVL L 28, s. 1) liitteessä A olevaan I osaan sisältyvää versiota. Sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta 29.4.2004 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 883/2004 (EUVL L 166, s. 1) kumottiin ja korvattiin asetus N:o 1408/71 1.5.2010 alkaen, kun se pantiin täytäntöön asetuksen (EY) N:o 883/2004 täytäntöönpanomenettelystä 16.9.2009 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 987/2009 (EUVL L 284, s. 1). Asetuksen N:o 883/2004 90 artiklassa säädetään, että asetus N:o 1408/71 pysyy kuitenkin voimassa ja sen oikeusvaikutukset säilyvät tiettyjen sellaisten säädösten osalta, jotka eivät ole merkityksellisiä käsiteltävässä asiassa.**

5 — **Ks. asetuksen N:o 1408/71 johdanto-osan ensimmäisestä viidenteen perustelukappale.**

6 — **1 artiklan a alakohta. Asetuksen 1 artiklan b alakohdan mukaan rajatyöntekijällä tarkoitetaan palkattua työntekijää tai itsenäistä ammatinharjoittajaa, joka harjoittaa ammattiaan jäsenvaltion alueella ja asuu toisen jäsenvaltion alueella, johon hän palaa säännönmukaisesti päivittäin tai vähintään kerran viikossa.**

7 — **3 artiklan 1 kohta.**

8 — **Asia 1/85, Miethe, tuomio 12.6.1986 (Kok., s. 1837, 16 kohta).**

9 — **Asia C-131/95, Huijbrechts, tuomio 13.3.1997 (Kok., s. I-1409, 17 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).**

7. Asetuksen III osaston 6 luku sisältää työttömyysetuuksia koskevia erityissäännöksiä. Sen 71 artiklassa vahvistetaan säännöt, joita sovelletaan työttömään, joka aiemmin oli työssä ja joka viimeisen työskentelynsä aikana asui muun jäsenvaltion kuin toimivaltaisen valtion alueella. Säännöt eroavat sen mukaan, oliko työtön rajatyöntekijä (71 artiklan 1 kohdan a alakohta) vai ”muu palkattu työntekijä kuin rajatyöntekijä” (71 artiklan 1 kohdan b alakohta). Asetuksen 71 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetään rajatyöntekijöitä koskevasta poikkeuksesta 13 artiklan 2 kohdan a alakohdassa vahvistettuun yleiseen sääntöön. Siinä säädetään seuraavaa:

”1. Työtön, joka aiemmin oli työssä ja joka viimeisen työskentelynsä aikana asui muun jäsenvaltion kuin toimivaltaisen valtion alueella, saa etuudet seuraavien säännösten mukaisesti: [10]

a) i) rajatyöntekijä, joka on osittain tai ajoittain työttömänä hänet työllistävästä yrityksestä, saa etuudet toimivaltaisen valtion lainsäädännön mukaisesti, niin kuin hän asuisi tämän valtion alueella; nämä etuudet antaa toimivaltainen laitos;

ii) rajatyöntekijä, joka on kokonaan työtön, saa etuudet sen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti, jonka alueella hän asuu, niin kuin hän olisi ollut tämän lainsäädännön alainen viimeksi työskennellessään; nämä etuudet antaa asuinpaikan laitos omalla kustannuksellaan;

– –”

8. Asetuksen 71 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu ”muu palkattu työntekijä kuin rajatyöntekijä” voi valita: hän voi asettua viimeisen työskentelypaikkansa valtion työttömyysetuusjärjestelmän alaiseksi tai hakea etuuksia asuinpaikkansa valtiolta. [11]

Kansallinen lainsäädäntö

9. Asian kohteena on työoikeuskoodeksin (code du travail) L. 541-1 §:n 1 momentti. Siinä säädetään sosiaaliturvamaksujen korvaamisesta (jäljempänä työllistämistuki) seuraavaa:

”Työllisyysrahastosta korvataan yksityisen sektorin työnantajille työnantajan ja vakuutetun osuudet sosiaaliturvamaksuista palvelukseen otettujen työttömien osalta riippumatta siitä, saivatko he korvauksia vai eivät, sillä ehdolla, että he ovat täyttäneet 45 vuotta ja ovat olleet työnhakijoiksi rekisteröityneinä [ADEMin] työvoimatoimistossa vähintään kuukauden ajan.”

10. L. 541-1 §:n 3 momentissa säädetään, ettei rekisteröintivaatimusta sovelleta 40 vuotta täyttäneisiin työnhakijoihin, joihin sovelletaan työoikeuskoodeksin L. 513-3 §:ssä tarkoitettua työllisyyssuunnitelmaa (jäljempänä sosiaalisuunnitelma). [12]

11. L. 622-6 §:n 1 momentissa säädetään seuraavaa: ”Kaikkien työtä hakevien työttömien on rekisteröidyttävä työnhakijoiksi [ADEMissa].”

10 — **Toimivaltaisella valtiolla tarkoitetaan jäsenvaltiota, jonka alueella toimivaltainen laitos sijaitsee (1 artiklan q alakohta). Laitoksella tarkoitetaan 1 artiklan n alakohdan mukaan toimielintä tai viranomaista, joka on vastuussa koko lainsäädännön tai sen osan hallinnosta. Toimivaltaisella laitoksella tarkoitetaan 1 artiklan o alakohdan mukaan muun muassa laitosta, jossa se, jonka etua asia koskee, on vakuutettu hakiessaan etuutta.**

11 — **Ks. esim. asia C-454/93, Van Gestel, tuomio 29.6.1995 (Kok., s. I-1707, 23 kohta).**

12 — **Työoikeuskoodeksin L.513-1 §:ssä säädetään, että työmarkkinaosapuolten on laadittava henkilöstöä koskeva sosiaalisuunnitelma, kun yritys irtisanoo yhtä aikaa viisi työntekijää tai enemmän.**

Tosiseikat, oikeudenkäyntimenettely ja ennakkoratkaisukysymys

12. Michèle Krier on syntynyt 30.7.1955. Hän on Luxemburgin kansalainen, joka asuu perheensä kanssa Saksassa. Luxemburgilainen Caves Krier Frères S.àr.l. -niminen yritys (jäljempänä Caves Krier) palkkasi 1.5.2008 Krierin, joka oli tuolloin 52-vuotias, toistaiseksi voimassa olevalla sopimuksella. Krier oli aina työskennellyt Luxemburgissa, mutta vähän ennen kuin hän aloitti työskentelyn Caves Krierillä, hän oli joutunut työttömäksi edellisen työnantajan irtisanottua hänet. Tänä aikana Krier oli rekisteröitynyt Saksan viranomaisissa työttömäksi ja saanut tämän mukaisesti työttömyysetuuksia asuinvaltiossaan.

13. Caves Krier haki 2.9.2008 ADEMilta työllistämistukea Krierin palvelukseen ottamisen perusteella. ADEMin johtaja hylkäsi hakemuksen 4.9.2008 tekemällään päätöksellä, koska Krier ei ollut rekisteröitynyt työnhakijaksi ADEMissa, vaikka kyseisessä kansallisessa säännöksessä niin edellytetään. Caves Krier nosti 11.1.2010 Tribunal administratifissa (ensimmäisen oikeusasteen hallintotuomioistuin) kanteen, jossa se vaati tämän päätöksen kumoamista.

14. Tribunal administratif hylkäsi Caves Krierin kanteen 14.7.2010 antamallaan tuomiolla. Se katsoi, että työtön, joka asuu Luxemburgissa ja joka voi tästä syystä rekisteröityä työnhakijaksi ADEMissa, ei ole tilanteessa, joka olisi verrattavissa sellaisen työttömän tilanteeseen, joka ei asu Luxemburgissa ja joka ei voi tästä syystä rekisteröityä ADEMissa, vaan jonka on päinvastoin rekisteröidyttävä asuinvaltionsa työvoimatoimistossa.

15. Caves Krier valitti 12.8.2010 tästä tuomiosta Cour administrativeen.

16. Cour administrative katsoo, että asiassa herää unionin oikeuteen liittyvä kysymys, joka koskee kyseisessä kansallisessa säännöksessä tarkoitetun työllistämistuen myöntämisen ehtoja ja erityisesti rekisteröintivaatimusta.[13] Cour administrative toteaa, että ”on selvää, että ainoastaan Luxemburgin alueella asuvat henkilöt voivat rekisteröityä ADEMissa, kun taas Luxemburgin ulkopuolella asuvat eivät voi rekisteröityä, minkä vuoksi työllistämistuki on tosiasiallisesti varattu työnantajille, jotka ottavat palvelukseen Luxemburgin alueella asuvia työttömiä”.

17. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pani merkille, että koska Luxemburgin valtiolla ei ollut edustajaa ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa käydyssä menettelyssä, se ei voinut vahvistaa, oliko tällainen asuinpaikkaan liittyvä rajoitus perusteltu kyseisten henkilöiden kansalaisuudesta riippumattomista ja objektiivisesti todetuista yleisen edun mukaisista syistä ja oliko se oikeassa suhteessa kyseisen kansallisen säännöksen hyväksyttävän tavoitteen kanssa. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo, ettei se voi viran puolesta perustella kyseisiä säännöksiä. Tämän vuoksi se on päättänyt keskeyttää asian käsittelyn ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan kysymyksen:

”Onko Luxemburgin työoikeuskoodeksin L. 541-1 §:n 1 momentti yhteensopiva unionin oikeuden, erityisesti [SEUT] 21 ja [SEUT] 45 artiklan, kanssa siltä osin kuin siinä annetaan yksityisen sektorin työnantajille oikeus saada korvatuiksi työnantajan ja työntekijän osuudet sosiaaliturvamaksuista yli 45-vuotiaiden palvelukseen otettujen työttömien osalta siitä riippumatta, saivatko he korvauksia vai eivät, ainoastaan sillä ehdolla, että työttömät ovat olleet rekisteröityinä työnhakijoiksi [ADEMissa] vähintään yhden kuukauden ajan, kun taas kyseistä säännöstä ei sovelleta sellaisten työnantajien hyväksi, jotka ottavat palvelukseen työttömiä, jotka ovat olleet työnhakijoiksi rekisteröityinä vastaavissa ulkomaalaisissa viranomaisissa?”

18. Caves Krier, Luxemburgin, Tšekin, Itävallan ja Puolan hallitukset sekä komissio ovat esittäneet kirjallisia huomautuksia.

13 — Ennen käsiteltävän ennakkoratkaisupyynnön esittämistä Cour administrative haki ja sai Cour constitutionnellelta (perustuslakituomioistuin) ennakkopäätöksen kyseisen kansallisen säännöksen yhteensopivuudesta Luxemburgin perustuslain 10 a §:n 1 momentin kanssa.

19. Caves Krier, Luxemburg, Tšekki ja komissio esittivät suullisia huomautuksia 21.6.2012 pidetyssä istunnossa.

Asian arviointi

Alustavat huomautukset

20. Itävalta väittää, ettei ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen esittämää kysymystä pidä ottaa tutkittavaksi seuraavista syistä. Se katsoo ensinnäkin, että ennakkoratkaisupyyntö on epäselvä, koska siinä ei täsmennetä, otetaanko kyseisellä kansallisella säännöksellä käyttöön asuinpaikkaa koskeva edellytys vai rekisteröintivaatimus. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin ei ole näin määrittänyt esittämäänsä kysymykseen liittyviä tosiseikkoja ja oikeussääntöjä siten, että unionin tuomioistuin voisi antaa siihen hyödyllisen vastauksen.[14] Itävalta huomauttaa toiseksi, ettei rekisteröintivaatimusta sovelleta ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan työntekijöihin, jotka on irtisanottu sosiaalisuunnitelman mukaisesti.[15] Kansallinen tuomioistuin ei kuitenkaan ole sisällyttänyt asiaa koskevia kansallisia säännöksiä ennakkoratkaisupyyntöönsä. Itävallan kolmannen väitteen – jota Tšekin tasavalta tukee – mukaan ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen esittämä kysymys on hypoteettinen, koska kyseinen kansallinen säännös ei tosiasiassa estänyt Krieriä käyttämästä oikeuttaan liikkua vapaasti eikä saamasta työtä Luxemburgista.

21. Ennakkoratkaisukysymys voidaan nähdäkseni ottaa tutkittavaksi.

22. Vaikuttaa ensinnäkin siltä, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on määrittänyt asiassa merkityksellisen kansallisen oikeuden sekä sen, mihin riita-asia perustuu, riittävän selkeästi, jotta unionin tuomioistuin voi yksilöidä lähtökohdat ja tutkia ennakkoratkaisua varten esitetyn kysymyksen. Lisäksi osapuolet ovat pystyneet käsittelemään huomautuksissaan asiassa esille tulevia seikkoja ja esittämään niitä koskevat väitteensä. Tämän perusteella unionin tuomioistuin voi mielestäni ratkaista sille esitetyn kysymyksen.

23. Toiseksi ei ole väitetty, että Krier olisi työntekijä, joka on irtisanottu sosiaalisuunnitelman nojalla ja siten vapautettu työoikeuskoodeksin L. 541-1 §:ssä tarkoitetusta rekisteröintivelvollisuudesta. Näin ollen ei ole tarpeen tutkia, onko tällainen järjestely vastoin SEUT 21 tai SEUT 45 artiklaa.

24. Kolmanneksi sen väitteen osalta, jonka mukaan ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen esittämä kysymys on hypoteettinen, on tarkasteltava seuraavia seikkoja.

25. On kiistatonta, että Krier on rajatyöntekijä ja että hänellä on oikeus vedota SEUT 45 artiklan mukaiseen vapaata liikkuvuutta koskevaan oikeuteensa. Hän on käyttänyt tätä oikeutta päättäessään asua alkuperäisen kotimaansa Luxemburgin ulkopuolella, vaikka hän työskenteleekin kyseisessä valtiossa.

26. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kansalliset säännökset, jotka estävät jäsenvaltion kansalaisuuden omaavaa työntekijää lähtemästä kotimaastaan käyttääkseen oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen tai saavat hänet luopumaan ajatuksesta lähteä kotimaastaan tässä tarkoituksessa, ovat vapaan liikkuvuuden rajoituksia, vaikka niitä sovellettaisiin kyseessä olevan työntekijän kansalaisuudesta riippumatta.[16]

14 — Itävalta vetoaa asiaan C-237/04, Enirisorse, tuomio 23.3.2006 (Kok., s. I-2843, 17–19 kohta).

15 — Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 10 kohta.

16 — Asia C-325/08, Olympique Lyonnais, tuomio 16.3.2010 (Kok., s. I-2177, 33 ja 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

27. Tutkittaessa ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen esittämää kysymystä on näin ollen tarpeen selvittää, onko Krier joutunut epäedulliseen asemaan sen vuoksi, että hän asuu Saksassa eikä voi siten rekisteröityä ADEMissa. Krierin asemasta seuraa, ettei hänen työnantajansa Caves Krier voi saada työllistämistukea päätöksensä ottaa hänet palvelukseensa perusteella.

28. Unionin tuomioistuin on todennut, että jotta työntekijöillä oleva oikeus tulla palvelukseen otetuksi ja työskennellä ilman syrjintää olisi tehokas, siihen täytyy liittyä työnantajien oikeus saada ottaa palvelukseen työntekijöitä noudattaen työntekijöiden vapaata liikkuvuutta koskevia oikeussääntöjä. [17]

29. Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen esittämää kysymystä ei voida tämän perusteella pitää hypoteettisena. On selvitettävä, onko Krierin työnantaja Caves Krier joutunut epäedulliseen asemaan, koska siltä evättiin ikääntyvien työntekijöiden työllistämistuki Krierin palvelukseen ottamisen yhteydessä. Tämä kysymys ei ole hypoteettinen; siitä on syntynyt kansallisella tasolla aito riita-asia, joka edellyttää ratkaisua. Lisäksi käsiteltävä asia koskee Krierin, rajatyöntekijän, oikeutta asua eri jäsenvaltiossa kuin missä hän työskentelee. On selvitettävä, onko kyseinen kansallinen säännös esteenä tämän oikeuden käyttämiselle siten, että Krierin kaltaiset henkilöt joutuvat epäedulliseen asemaan. [18]

30. Lisäksi mielestäni ratkaisu on tarpeen esittää ainoastaan SEUT 45 artiklan tulkinnasta. SEUT 21 artiklassa määrätään, että jokaisella unionin kansalaisella on oikeus vapaasti liikkua ja oleskella jäsenvaltioiden alueella. Sen työntekijöiden vapaata liikkuvuutta koskeva erityismääräys on SEUT 45 artiklassa. Siltä osin kuin pääasia kuuluu viimeksi mainitun määräyksen soveltamisalaan SEUT 21 artiklan erillinen tulkinta ei ole tarpeen. [19]

Työntekijöiden vapaan liikkuvuuden rajoituksen olemassaolo

Rajoituksen luonne

31. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin mainitsee kysymyksessään, että työllistämistuen edellytyksenä on, että palvelukseen otetut työttömät ovat rekisteröityneet työnhakijoiksi ADEMin työvoimatoimistossa. Cour administrative toteaa lisäksi, että ”on selvää, että ainoastaan Luxemburgin alueella asuvat henkilöt voivat rekisteröityä, kun taas sen ulkopuolella asuvat eivät voi rekisteröityä, minkä vuoksi tuki on tosiasiallisesti varattu työnantajille, jotka ottavat palvelukseen Luxemburgin alueella asuvia työttömiä”.

32. Luxemburg kiistää ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen tulkinnan kyseisestä kansallisesta säännöksestä. Se väittää, että ADEMissa voivat rekisteröityä muutkin kuin Luxemburgissa asuvat työntekijät. Luxemburgin mukaan kaikki unionin kansalaiset voivat rekisteröityä ADEMissa. Se väittää, ettei rekisteröintiin sovelleta kansalaisuusvaatimusta. Näin ollen työtön, kuten Krier, joka asuu Saksassa ja on rekisteröitynyt siellä työttömäksi ja saa siten työttömyysetuuksia Saksassa, voisi rekisteröityä myös ADEMissa Luxemburgissa etsiäkseen töitä tästä valtiosta. Luxemburg väittää, ettei SEUT 45 artiklassa tarkoitettua rajoitusta näin ollen ole olemassa.

33. Caves Krier ja komissio yhtyvät ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen tulkintaan ja katsovat, että kyseinen kansallinen säännös johtaa siihen, että ADEMiin rekisteröitymiseen sovelletaan asuinpaikkavaatimusta.

17 — Asia C-208/05, Innovative Technology Center, tuomio 11.1.2007 (Kok., s. I-181, 23 kohta).

18 — Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 37–39 kohta.

19 — Edellä alaviitteessä 17 mainittu asia Innovative Technology Center, tuomion 63–65 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen.

34. Kansallisessa säännöksessä ei mainita asuinpaikkavaatimusta. On kuitenkin pantava merkille, että Luxemburgin kolme oikeusastetta [20] ovat tulkinneet kyseistä säännöstä siten, että asuinpaikkavaatimusta todellakin sovelletaan.

35. Kansallisten säännösten suhteen unionin tuomioistuimen on lähtökohtaisesti perustettava ratkaisunsa ennakkoratkaisupyynnön esittämisestä tehdystä päätöksestä ilmenevään kuvaukseen. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on nimittäin niin, että unionin tuomioistuimella ei ole toimivaltaa tulkita jäsenvaltion sisäistä oikeutta. [21] Ennakkoratkaisumenettelyssä unionin tuomioistuimen ja ennakkoratkaisupyynnön esittäneen tuomioistuimen tehtävät on selvästi eroteltu, ja yksinomaan tämän jälkimmäisen tehtävänä on tulkita kansallista lainsäädäntöä. [22]

36. Näin ollen katson, että kaiken arvioinnin siitä, onko SEUT 45 artikla esteenä sille, että vaaditaan rekisteröitymistä työnhakijaksi ennakolta, kun tällainen rekisteröityminen on edellytyksenä mahdolliselle työnantajalle maksettavalle työllistämiskorvaukselle, on perustuttava kyseiseen kansalliseen säännökseen, sellaisena kuin ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin sitä tulkitsee – eli siten, että siihen sisältyy asumisvaatimus.

Asuinpaikkavaatimus

37. Siltä osin kuin kyseisessä kansallisessa säännöksessä tarkoitettu asuminen Luxemburgissa on edellytyksenä rekisteröitymiselle ADEMissa ja rekisteröityminen ADEMissa on edellytyksenä työllistämistuen saamiselle luxemburgilainen työnantaja, joka haluaa ottaa palvelukseensa yli 45-vuotiaan työttömän työntekijän, ottaa palvelukseensa todennäköisemmin Luxemburgissa asuvan työntekijän, jonka palvelukseen ottamista varten työllistämistuki on normaalisti saatavilla, [23] kuin rajatyöntekijän, josta ei makseta tukea.

38. Näin ollen Luxemburgin ulkopuolella asuvan yli 45-vuotiaan työttömän on todennäköisesti vaikeampaa saada työtä Luxemburgista. Kyseinen vaatimus on siten omiaan estämään tällaisia henkilöitä muuttamasta asumaan naapurivaltioon.

39. Tämän perusteella voidaan katsoa, että käsiteltävässä asiassa kyseessä olevan kaltainen asuinpaikkavaatimus rajoittaa SEUT 45 artiklassa taattua työntekijöiden vapaata liikkuvuutta unionin alueella.

40. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pyytää neuvoa sen ratkaisemiseksi, voisiko asuinpaikkavaatimus kuitenkin olla perusteltu. Se korostaa, että Luxemburgin hallituksella, joka ei ole asianosaisena pääasiassa, ei ole ollut mahdollisuutta vahvistaa, onko tällainen rajoitus perusteltu SEUT 45 artiklan mukaisesti, ja ettei se itse voi viran puolesta esittää sille perusteluja.

41. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan toimenpide, jolla rajoitetaan työntekijöiden vapaata liikkuvuutta, voi olla sallittu ainoastaan, jos sillä pyritään perustamissopimuksen mukaiseen hyväksyttävään tavoitteeseen tai jos sitä voidaan pitää perusteltuna yleistä etua koskevista pakottavista syistä. Tällaisessa tapauksessa kyseessä olevan tavoitteen on lisäksi oltava toteutettavissa toimenpidettä soveltamalla, eikä soveltamisella saada ylittää sitä, mikä on tarpeen tämän tavoitteen saavuttamiseksi. [24]

20 — Tribunal administratif, Cour constitutionnelle, kun se arvioi sille ennakkopäätöstä varten esitettyä kysymystä (ks. alaviite 13), ja ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin (Cour administrative). Lisäksi lähes kaikesta ADEMin internetsivuilla julkisesti saatavilla olevasta aineistosta saa tällaisen vaikutelman (ks. www.adem.public.lu/demandeur/placement/index.html).

21 — Yhdistetyt asiat C-128/10 ja C-129/10, Naftiliaki Etaireia Thasou, tuomio 17.3.2011 (Kok., s. I-1885, 40 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

22 — Asia C-500/06, Corporación Dermoestética, tuomio 17.7.2008 (Kok., s. I-5785, 21 kohta).

23 — Työoikeuskoodeksin L. 622-6 §:n 1 momentissa, jota sovelletaan kaikkiin Luxemburgissa asuviin henkilöihin, säädetään, että kaikkien työtä etsivien työttömien on rekisteröidyttävä työnhakijaksi ADEMissa (ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 11 kohta).

24 — Edellä alaviitteessä 16 mainittu asia Olympique Lyonnais, tuomion 38 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen.

42. Näin ollen on niin, että kun jäsenvaltion viranomaiset toteuttavat toimenpiteitä, jotka poikkeavat perusvapaudesta, jäsenvaltion on näytettävä toteen, että kyseisellä toimenpiteellä voidaan taata sen tavoitteen toteutuminen, johon on vedottu, ja että sillä ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen tämän tavoitteen saavuttamiseksi. Niiden oikeuttamisperusteiden tueksi, joihin jäsenvaltio voi vedota, on näin ollen esitettävä kyseisen jäsenvaltion toteuttaman rajoittavan toimenpiteen soveltuvuutta ja oikeasuhteisuutta koskeva analyysi sekä täsmällisiä tietoja, joilla sen väitteitä voidaan tukea. [25]

43. Ennakkoratkaisumenettelyssä (toisin kuin SEUT 258 artiklan mukaisessa jäsenyysvelvoitteiden noudattamista koskevassa menettelyssä) kansallisen tuomioistuimen on määritettävä, onko kansallinen toimenpide perusteltu, eikä unionin tuomioistuimen. [26] Unionin tuomioistuimen tehtävänä on antaa ohjeita kansalliselle tuomioistuimelle. Se on kuitenkin hyvin vaikeaa, jos asian oikeudellisen ja tosiasiaperustan kuvaus on osittain puutteellinen (muttei niin, että ennakkoratkaisupyyntö olisi jätettävä tutkimatta) [27] ja näin ollen estää unionin tuomioistuinta vastaamasta joihinkin sille esitettyihin ennakkoratkaisukysymyksiin halutulla tarkkuudella. Unionin tuomioistuimen on tässä tapauksessa mahdollisesti jätettävä avoimiksi joitakin näkökohtia. [28]

44. Unionin tuomioistuin pyysi ennen istuntoa Luxemburgia tutkimaan toimenpiteen perusteltavuutta koskevaa kysymystä, jota ei tarkasteltu sen esittämissä kirjallisissa huomautuksissa. Luxemburg ei esittänyt mitään huomautuksia tästä asiasta, vaikka siltä (istunnossa) vielä myöhemmin nimenomaisesti pyydettiin apua perusteltavuutta koskevassa kysymyksessä.

45. Koska unionin tuomioistuimen saatavilla ei ole tietoja, joista kävisi ilmi, onko asuinpaikkavaatimuksella sinänsä perusteltu tavoite, vaikuttaa siltä, ettei se voi auttaa ratkaisemaan, onko vaatimus oikeassa suhteessa tavoitteeseensa nähden. Tätä kysymystä tutkiessaan ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin saattaa kuitenkin hyötyä seuraavista huomautuksista.

46. Jos asuminen kyseisessä valtiossa on ehdoton edellytys rekisteröinnille, se estää väistämättä Krierin kaltaisessa tilanteessa olevia henkilöitä rekisteröitymästä toimivaltaisessa viranomaisessa. Tästä seuraa, että tällaisen henkilön palvelukseensa ottavalta työnantajalta evätään automaattisesti mahdollisuus saada työllistämistukea. Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen kuvaaman kaltaisella asuinpaikkavaatimuksella on näin ollen niin laaja vaikutus, että sen oikeasuhteisuus on epätodennäköinen, vaikka toimivaltaiset kansalliset viranomaiset näyttäisivätkin toteen, että sillä on hyväksyttävä tavoite. [29]

47. Tämän perustella voidaan katsoa, että SEUT 45 artikla on esteenä tällaiselle asuinpaikkavaatimukselle siltä osin kuin tämä määrittää, saako vaatimuksen kohteena olevan yli 45-vuotiaan työntekijän mahdollisesti palvelukseensa ottava työnantaja työllistämistukea.

Rekisteröintivaatimus

48. Siltä osin kuin ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pyytää neuvoa sen selvittämisessä, onko SEUT 45 artikla esteenä rekisteröintiin sovellettavalle asuinpaikkavaatimukselle, ei ole tarpeen arvioida, muodostaako pelkkä rekisteröintivaatimus rajoituksen. Koska Luxemburg kuitenkin väittää, ettei kyseisellä kansallisella säännöksellä oteta käyttöön asuinpaikkavaatimusta, ja kun otetaan huomioon, että huomautuksia esittäneet jäsenvaltiot ovat tarkastelleet kyseistä säännöstä ikään kuin se olisi pelkkä rekisteröinnin edellytys, tutkin tätä kantaa toissijaisesti.

25 — Asia C-73/08, Bressol ja Chaverot, tuomio 13.4.2010 (Kok., s. I-2735, 71 kohta). Ks. myös asia C-542/09, komissio v. Alankomaat, tuomio 14.6.2012, 81 kohta.

26 — Edellä alaviitteessä 25 mainittu asia Bressol ja Chaverot, tuomion 74 kohta.

27 — Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 22 kohta.

28 — Asia C-236/98, Jämställdhetsombudsmannen, tuomio 30.3.2000 (Kok., s. I-2189, 34 kohta).

29 — Ks. esim. asia C-224/98, D'Hoop, tuomio 11.7.2002 (Kok., s. I-6191, 39 kohta).

49. Käsiteltävä asia ei liity suoraan asetukseen N:o 1408/71. Työllistämiskorvaus ei ole siinä tarkoitettu sosiaaliturvaetuus. Lisäksi käsiteltävän asian kohteena ei ole Krierin hakemus työttömyysetuuden saamiseksi. Itävallan hallitus kuitenkin väittää, että asetus N:o 1408/71 muodostaa viitekohdan sosiaalisen edun, käsiteltävässä asiassa työllistämiskorvauksen, arvioinnille.[30] Puolan hallitus väittää, että koska Krier on rajatyöntekijä, hänellä on asetuksen N:o 1408/71 71 artiklaa koskevan unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön ja erityisesti asiassa Miethe antaman tuomion[31] perusteella oikeus valita, rekisteröityykö hän työttömyysetuuksia varten asuinvaltiossaan Saksassa vai viimeisen työskentelypaikan valtiossa Luxemburgissa. Koska hän päätti rekisteröityä asuinvaltiossaan eikä Luxemburgissa, se, ettei hän täytä kyseisen kansallisen säännöksen mukaista rekisteröintivaatimusta, johtuu hänen henkilökohtaisesta valinnastaan eikä kyseisestä säännöksestä. Komissio väittää, että Krierillä on asetuksen N:o 1408/71 mukaisesti oikeus rekisteröityä sekä Saksassa että Luxemburgissa mutta että kyseisen kansallisen säännöksen ehdot estävät häntä tekemästä niin.

50. Rekisteröityminen ADEMissa merkitsee tavanomaisesti muun muassa sitä, että kyseinen henkilö on työnhakija, hän on valmis hyväksymään työtarjoukset ja hänellä on oikeus käyttää ADEMin työnvälityspalveluja. Jos rekisteröityvä henkilö täyttää edellytykset, ADEM voi maksaa hänelle myös työttömyysetuuksia. Kaikki voivat kuitenkin rekisteröityä riippumatta siitä, maksaako ADEM heille myös työttömyysetuuksia.

51. Asetuksen N:o 1408/71 13 artiklan 2 kohdassa määritetään, minkä valtion lainsäädäntöä sovelletaan työntekijän työttömyysetuuksia koskeviin vaatimuksiin.[32] Siinä ei kuitenkaan säädetä edellytyksistä, joiden mukaisesti oikeus tai velvollisuus liittyä sosiaaliturvajärjestelmään syntyy.[33] Yleensä työttömyysetuuksien osalta toimivaltainen on se valtio, jossa työntekijä viimeksi työskenteli.[34] Pääsääntöisesti tämän jäsenvaltion on maksettava työttömyysetuudet ja suoritettava liitännäiset, muut kuin rahalliset etuudet, kuten avun tarjoaminen uuden työpaikan löytämisessä.

52. Asetuksen 71 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetään kuitenkin tätä periaatetta koskevasta poikkeuksesta, jota sovelletaan rajatyöntekijöihin. Asetuksen 71 artiklan 1 kohdan a alakohdan ii luetelmakohdasta käy selvästi ilmi, että rajatyöntekijä, joka on kokonaan työtön, ei ole oikeutettu työttömyysetuuksiin valtiossa, jossa hän viimeksi työskenteli, vaikka hän olisi maksanut sosiaaliturvamaksut tässä valtiossa, vaan hänellä on oikeus hakea etuuksia asuinvaltiossaan.[35]

53. Unionin tuomioistuin totesi lisäksi asiassa Miethe antamassaan tuomiossa, että työntekijää, johon sovelletaan 71 artiklan 1 kohdan a alakohdan ii luetelmakohtaa, voidaan poikkeustapauksessa pitää myös ”muuna palkattuna työntekijänä kuin rajatyöntekijänä”, jos hänellä on erityisen vahva yhteys valtioon, missä hän viimeksi työskenteli, ja hän saattaa siten kuulua 71 artiklan 1 kohdan b alakohdan soveltamisalaan. Tällainen työntekijä voi päättää hakea työttömyysetuuksia asuinvaltionsa sijasta jäsenvaltiosta, missä hän viimeksi työskenteli.[36]

30 — **Sekä Itävallan hallitus että komissio viittaavat kirjallisissa huomautuksissaan asetuksen N:o 883/2004 säännöksiin. Koska kyseinen asetus ei ollut voimassa merkityksellisenä ajankohtana (ks. edellä alaviite 4), tässä ratkaisuehdotuksessa viitataan asetukseen N:o 1408/71.**

31 — **Mainittu edellä alaviitteessä 8.**

32 — **Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 6 kohta.**

33 — **Edellä alaviitteessä 9 mainittu asia Huijbrechts, tuomion 17 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen.**

34 — **Edellä alaviitteessä 9 mainittu asia Huijbrechts, tuomion 21 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen.**

35 — **Edellä alaviitteessä 8 mainittu asia Miethe, tuomion 9–11 kohta. Näissä kohdissa tehdään selkeä ero sellaisten muiden palkattujen työntekijöiden kuin rajatyöntekijöiden, jotka käyttävät 71 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaista valinnanvapauttaan ja asettuvat työviranomaisten käytettäväksi joko siinä jäsenvaltiossa, jossa he viimeksi työskentelivät, tai siinä, jossa he asuvat, ja niiden rajatyöntekijöiden, joihin sovelletaan 71 artiklan 1 kohdan a alakohtaa ja joilla ei tätä valinnanvapautta ole, välillä. Asiassa C-443/11, Jeltes, unionin tuomioistuin tutkii parhaillaan asiassa Miethe annetun tuomion merkitystä asetuksen N:o 883/2004 yhteydessä.**

36 — **Em. asia Miethe, tuomion 17–18 kohta.**

54. Jos Krierin tilanteeseen oli sovellettava 71 artiklan 1 kohdan a alakohtaa (kuten vaikuttaa), hän ei voinut valita, missä hän rekisteröityy työttömyysetuuksien saamista varten. Hänen oli rekisteröidyttävä Saksassa, asuinvaltiossaan. Toisaalta on niin, että jos häntä pidetään (poikkeuksellisesti) asiaan Miethe perustuvan oikeuskäytännön mukaan ”muuna palkattuna työntekijänä kuin rajatyöntekijänä”, mutta hän on tästä huolimatta päättänyt rekisteröityä Saksassa, hän ei voi saada työttömyysetuuksia sekä Luxemburgista että Saksasta.[37] Jos hän sai työttömyyskorvausta Saksasta, hänen oli näin ollen myös asetuttava Saksan toimivaltaisten viranomaisten käytettäväksi työnsaantia varten.

55. Tästä ei kuitenkaan seuraa, ettei Luxemburg voisi antaa Krierin kaltaisille henkilöille oikeutta rekisteröityä ADEMissa saadakseen apua työn hakemisessa kyseisessä valtiossa. Myöskään unionin lainsäädäntö ei estä työtöntä rajatyöntekijää rekisteröitymästä ADEMissa tätä tarkoitusta varten. Näissä olosuhteissa työnantajat, jotka ottavat palvelukseensa tällaisia henkilöitä, voisivat tämän seurauksena hakea työllistämiskorvausta.

56. Kuten Luxemburgin hallitus väittää, pitää paikkansa, ettei rekisteröintivaatimus ole välittömästi syrjivä kansalaisuuden perusteella.

57. Näin ollen (jos asuinpaikkavaatimusta ei olisi) Krierin kaltaiset rajatyöntekijät voisivat lähtökohtaisesti rekisteröityä ADEMissa.

58. Kun otetaan huomioon, että rajatyöntekijän on työttömyyskorvauksia saadakseen rekisteröidyttävä asetuksen N:o 1408/71 71 artiklan nojalla jäsenvaltiossa, jossa hän asuu, on selvitettävä, onko lisävaatimus, joka koskee rekisteröitymistä myös sen valtion toimivaltaisessa viranomaisessa, jossa rajatyöntekijä viimeksi työskenteli, SEUT 45 artiklassa tarkoitettu rajoitus siltä osin kuin kyseisiä henkilöitä rasitetaan ylimääräisellä velvollisuudella, jota ei sovelleta Luxemburgissa asuviin henkilöihin, joiden ei täydy rekisteröityä kahdessa toimivaltaisessa viranomaisessa, jotta mahdolliselle työnantajalle voidaan maksaa työllistämiskorvaus.

59. Näyttää kuitenkin siltä (tämän olettaman perusteella), että vaikka rajatyöntekijöillä olisi velvollisuus rekisteröityä kahdessa jäsenvaltiossa, se ei rajoittaisi heidän oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen.

60. Ensinnäkin rajatyöntekijän aseman luonteen vuoksi rajatyöntekijät ovat tottuneet hoitamaan asioita sekä asuinjäsenvaltiossaan että jäsenvaltiossa, jossa he työskentelevät. Toiseksi rekisteröintiprosessi käsittää todennäköisesti yhden lomakkeen, mahdollisesti sähköisesti internetissä, täyttämisen ja mahdollisesti haastattelun. Se ei näin ollen todennäköisesti ole hallinnollisesti niin raskas ja/tai taloudellisesti hintava, että siitä olisi haittaa. Kolmanneksi on rajatyöntekijän edun mukaista etsiä työtä jäsenvaltiosta, josta hänellä on parhaimmat mahdollisuudet löytää uutta työtä. Työntekijä on näin ollen todennäköisesti motivoitunut rekisteröitymään tätä varten myös jäsenvaltiossa, jossa hän viimeksi työskenteli.

61. Jos asuinpaikkavaatimusta ei ole, pelkästään sen, että työntekijän on rekisteröidyttävä asuinvaltionsa lisäksi myös siinä jäsenvaltiossa, jossa hän on viimeksi työskennellyt, ei voida katsoa rasittavan rajatyöntekijää siten, että se muodostaisi SEUT 45 artiklassa tarkoitetun vapaan liikkuvuuden rajoituksen työllistämistuen maksamisen yhteydessä.

62. Perusteltavuutta koskevaa kysymystä ei tällaisen päätelmän perusteella ole näin ollen tarpeen tutkia. Jotta ennakkoratkaisua pyytäneelle tuomioistuimelle voidaan kuitenkin antaa kaikki tarvittavat tiedot arviointia varten, seuraavassa käsitellään lyhyesti tästä seikasta esitettyjä väitteitä.

37 — Edellä alaviitteessä 11 mainittu asia Van Gestel, tuomion 23 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen.

63. Caves Krier väittää kirjallisissa huomautuksissaan, että työllistämistuen tavoitteena on kannustaa työnantajia palkkaamaan ikääntyviä pitkäaikaistyöttömiä ja parantaa näiden työntekijöiden mahdollisuuksia palata työelämään.[38] Kyseinen kansallinen säännös ei kuitenkaan sisällä tietoja rekisteröintivaatimuksen tavoitteesta.

64. Itävallan, Luxemburgin, Puolan ja Tšekin hallitukset väittävät, että rekisteröintivaatimuksen asettaminen kuuluu jäsenvaltioiden työllisyyspolitiikan alan toimia koskevaan harkintavaltaan, koska sillä varmistetaan etuuden saajan liittyminen kyseisen valtion työmarkkinoille edellyttämällä tietyn pituista rekisteröitymistä.

65. Unionin tuomioistuin on todennut, että jäsenvaltioiden tehtävänä on valita ne toimenpiteet, joilla ne voivat saavuttaa työllisyyttä koskevat tavoitteensa. Se on tunnustanut, että jäsenvaltioilla on tätä toimivaltaa käyttäessään laaja harkintavalta. Lisäksi on kiistatonta, että työllisyyden edistäminen on hyväksyttävä sosiaalipoliittinen tavoite.[39]

66. Yleisesti ottaen on järkevää katsoa, että rekisteröitymistä ADEMissa vaaditaan sen varmistamiseksi, että ADEMilla on tarvittavat tiedot, joiden avulla työnhakijoille voidaan etsiä sopivia avoimia työpaikkoja. Tiedossa ei ole, miksi henkilön tietojen on oltava rekisterissä vähintään kuukauden ajan.

67. Työllistämistuesta on myös huomattava, ettei rekisteröintivaatimusta sovelleta kaikki työttömiin. Sosiaalisuunnitelman mukaisesti irtisanotulla työntekijällä ei nimittäin ole velvollisuutta rekisteröityä ADEMissa.[40]

68. Näin ollen ei ole selvää, mikä tarkalleen ottaen on kyseisen säännöksen tavoite ja miksi se on muotoiltu niin kuin se on. Tämän vuoksi säännöksen oikeasuhteisuutta ei ole mahdollista arvioida tarkemmin.

Toisessa jäsenvaltiossa rekisteröitymisen tunnustaminen

69. Komissio väittää, että unionin lainsäädännön mukaisesti tosiseikkoja ja tapahtumia, jotka tapahtuvat jossain jäsenvaltiossa, olisi kohdeltava samanlaisina kuin ne olisivat tapahtuneet sen jäsenvaltion alueella, jossa lainsäädäntöä sovelletaan (komissio kuvaa tätä yhdenvertaisen kohtelun periaatteen heijastumaksi tai laajentumaksi).[41] Komissio väittää, että kyseisen oikeuskäytännön perusteella Luxemburgin olisi otettava huomioon se, että Krier oli rekisteröitynyt työttömäksi Saksassa ja että sen pitäisi riittää täyttämään rekisteröintivaatimus työllistämistuen saamista varten.

70. En ole taipuvainen yhtymään komission kantaan.

71. Kukin jäsenvaltio päättää rekisteröinnin edellytyksistä ja tavoitteista, eivätkä ne ole välttämättä samoja eri jäsenvaltioissa. Kun saatavilla ei ole tietoa siitä, tarjoavatko muut jäsenvaltiot työnvälityspalveluja, jotka ovat riittävän samanlaisia kuin ADEMin tarjoamat palvelut ja jotka ovat riittävän samanlaisia täyttääkseen jäsenvaltioiden välisen työttömyysetuuksien vastavuoroisen

38 — **Caves Krier viittaa tässä yhteydessä Luxemburgin parlamentin asiakirjaan nro 3798, s. 3, istuntokausi 1992/1993.**

39 — **Edellä alaviitteessä 17 mainittu asia Innovative Technology Center, tuomion 39 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen.**

40 — **Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 10 kohta.**

41 — **Komissio perustaa kantansa asiaan 15/69, Ugliola, tuomio 15.10.1969 (Kok., s. 363, Kok. Ep. I, s. 413); asiaan C-349/87, Paraschi, tuomio 4.10.1991 (Kok., s. I-4501) ja asiaan C-443/93, Ioannis Vougioukas, tuomio 22.11.1995 (Kok., s. I-4033).**

tunnustamisjärjestelmän vaatimukset,[42] en ole vakuuttunut siitä, että työttömän, joka on pelkästään rekisteröitynyt jonkin jäsenvaltion kansallisissa viranomaisissa, olisi katsottava täyttävän työttömyysetuuksien saamisen edellytykset toisessa jäsenvaltiossa tai että tämä synnyttäisi siten hänen tässä jäsenvaltiossa sijaitsevalle uudelle työnantajalleen oikeuden saada työllistämistukea.

Ratkaisuehdotus

72. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että unionin tuomioistuin vastaa Cour administrativen esittämään kysymykseen seuraavasti:

SEUT 45 artikla on esteenä työoikeuskoodeksin L. 541-1 §:n 1 momentin kaltaisille kansallisille säännöksille, joiden mukaan työttömien on täytettävä asuinpaikkavaatimus voidakseen rekisteröityä toimivaltaisessa kansallisessa viranomaisessa ja joiden mukaan tämä rekisteröinti on edellytyksenä työllistämistuelle, jota voidaan maksaa tiettyyn ryhmään kuuluvia työntekijöitä palvelukseensa ottavalle työnantajalle.

42 — **Asetukseen N:o 1408/71 ei sisälly säännöksiä rekisteröintivaatimusten vastavuoroisesta tunnustamisesta. Merkille pantavaa on, että asetukseen N:o 882/2004 sisältyy säännös tietojenvaihdosta jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten kesken, mutta se ei vaikuta rekisteröintivaatimusten vastavuoroisesta tunnustamisesta muodostettavaan kantaan.**